

Οι αντίθετες ιστορίες δυσο αγαλμάτων...

γράφει ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΙΤΑΣ*

Πριν από λίγο καιρό στο Παλιό Φάληρο, αλλόφρονες φανατισμένοι της «ορθοδοξίας», αγκαλιά με μέλη φασιστικών και ναζιστικών μορφωμάτων, έφτασαν στο σημείο να κακοποιήσουν και στο τέλος να γκρεμίσουν ένα έργο τέχνης. Το έργο δημιούργησε ο εικαστικός καλλιτέχνης Κωστής Γεωργίου και έφερε τον τίτλο *Phylax*. «Υποτίθεται» ότι το έργο ήταν σύμβολο «σατανισμού». Πίσω από ενέργειες σαν κι αυτές πολύ φοβούμαστε ότι κρύβονται βαθύτερα αίτια που έχουν να κάνουν με τα πιο παθογόνα ένστικτα που υποβόσκουν στο υποσυνείδητο κάποιων «ανθρώπων».

Ο Κωστής Γεωργίου είναι ένας εικαστικός καλλιτέχνης και έργα του κοσμούν πολλά μουσεία και αίθουσες τέχνης στον κόσμο. Όμως εδώ κάποιοι «ειδικοί», «επαίοντες» και «κρίνοντες», παροτρυνόμενοι από φασιστικές φυλλάδες αποφάσισαν ότι το έργο δεν είναι σύμφωνο με τα δικά τους «αισθητικά» κριτήρια και αποφάσισαν να βανδαλίσουν επάνω στο γλυπτό. Δεν είναι η πρώτη φορά που τέχνη και σκοταδιστές αναμετρώνται και δυστυχώς οι ήττες βαρύνουν το μέρος της τέχνης.

Ποια είναι όμως τα φαινόμενα που χρειάζονται ανάλυση, μάλλον ψυχανάλυση; Ποιοι είναι αυτοί οι σκοταδιστές που τολμούν να ασελήσουν πάνω στην τέχνη; Ίσως να είναι ότι πιο αναχρο-

νιστικό παρουσιάζεται διαρκώς στην εξελικτική διαδικασία του κόσμου. Άνθρωποι με τεράστιο φανατισμό, με τις αγιαστούρες και τα θυμιάτα στο χέρι, επιδίδονται σε κάθε είδους ξόρκια και οι «μάγοι της φυλής» –λέγε με ιερατείο– να διατηρούν μια ακέραιη εξουσία επί της μάζας φανατικών και μη. Και βέβαια αυτά και άλλα πολύ χειρότερα, συμβαίνουν σε κάθε θρησκεία ανά τον κόσμο... Οποία επιστημονική αντίληψη των πραγμάτων...

Είναι ακριβώς αυτοί οι σκοταδιστές, μέσα στον ατέρμονα φανατισμό, που πρωτοστατούν στο κάψιμο των βιβλίων, στην καταστροφή των κινηματογραφικών και θεατρικών αιθουσών, μέχρι να φτάσουμε στο σημερινό σημείο να γκρεμίζουν από το βάθρο τους αγάλματα τα οποία υποτίθεται συμβολίζουν κάτι το «σατανικό»...

Οι σκοταδιστές βαδίζουν συνήθως μαζί με την εξίσου μαύρη δύναμη που λέγεται φασισμός, αυτό δεν είναι διόλου δύσκολο να γίνει αντιληπτό. Άλλωστε ο υψηλά ιστάμενος στην ιεραρχία της Εκκλησίας, μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας Αμβρόσιος –Αθανάσιος Λεβνής κατά κόσμον– πρώην ταγματάρχης χωροφυλακής με θητεία και στη Γυάρο, σηκώνοντας το δικό του φασιστικό μπαϊράκι, προτιμά να τον αποκαλούν φασίστα παρά κατασπλιά και δεν διστάζει να βρυχάται από άμβωνος κατά των ομοφυλοφίλων και να θέλει να τους σκοτώσει με ένα περίστροφο όλους. Φυσικά και

*** Εικονολήπτης – γραφέας (κάποιου κόκκινου στρατού)**

αθωώθηκε από το δικαστήριο μετά από μήνυση που του υπέβαλαν οργανώσεις ΛΟΑΤΚΙ, για να συνεχίσει ανενόχλητος να κηρύσσει τον φασιστικό-ρατσιστικό και ομοφοβικό δικό του, «θεάρεστο λόγο». Υπάρχει μήπως κάποια συνέχεια; Κάποια υπόγεια διαδρομή μήπως;

Τώρα πώς και γιατί συμβαίνουν όλα αυτά; Υπάρχουν πολλοί λόγοι και αιτίες. Κατ' αρχήν βρισκόμαστε πια στον 21ο αιώνα και οι σχέσεις Εκκλησίας και κράτους εξακολουθούν να είναι βαθύτατα εναγκαλισμένες. Ο αναμενόμενος διαχωρισμός Εκκλησίας-κράτους δεν έγινε ποτέ. Και είμαστε από τις ελάχιστες χώρες που η Εκκλησία υπεισέρχεται άμεσα στη λειτουργία του κράτους και της πολιτείας, εξασκώντας μάλιστα πολιτική. Ας θυμηθούμε τα γεγονότα πριν λίγα χρόνια, τι είχε γίνει με το ζήτημα των ταυτοτήτων, τα συλλαλητήρια σήμερα για το Μακεδονικό, η παρέμβαση για το ποια μαθήματα θα διδάσκονται στα σχολεία και πώς θα διδάσκονται, βέβαια το αφορολόγητο της εκκλησιαστικής περιουσίας και άλλα πολλά που δεν έχουν μετρημό, μέχρι του σημείου να προσπαθούν να απαγορεύσουν την ύπαρξη αγαλμάτων και έργων τέχνης σε δημόσιους χώρους. Ακόμη και αν δεν ήταν η επίσημη Εκκλησία μπροστά σε αυτά τα γεγονότα σαφώς ήταν παραεκκλησιαστικές οργανώσεις που εκτρέφονται όμως από την επίσημη «μπτέρα» Εκκλησία. Όλα αυτά σε αγαστή συνεργασία με φασιστικές και ναζιστικές οργανώσεις.

Μας προσβάλλει και μας ανατριχιάζει η καταστροφή του οποιουδήποτε έργου

τέχνης, εκτός... και αν το έργο αυτό είναι κόκκινο, όπως το άγαλμα *Phylax* του Κωστή Γεωργίου, οπότε «δικαιολογημένη» η αντίδραση, αφού κάποιοι τύποι επιμένουν να συμπεριφέρονται με ένστικτα ζωώδη ως ταύροι, χωρίς καμία λογική σκέψη.

Έπειτα, αυτή η «πολυτραυματισμένη» έννοια που ονομάζεται πολιτισμός πόσο προστατεύεται; Πόσο διδάσκεται στα σχολεία και στην κοινωνία; Πώς προωθείται; Τα προϊόντα υποκουλτούρας σε πρώτη προβολή και σε άμεση ζήτηση. Τα «κανάλια» τι ρόλο παίζουν; Ποια είναι η σχέση τους με τον πολιτισμό; Πώς προάγονται οι τέχνες; Η τέχνη και ο πολιτισμός κατάντησαν κυριολεκτικά προϊόντα υποκουλτούρας στις «οθόνες», και πώς αλλιώς θα γινόταν, όταν υπάρχει τόση διαπλοκή και σφικτός εναγκαλισμός με τις δομές της εξουσίας, αν δεν είναι τα ίδια τα ΜΜΕ παραφυάδα της ίδιας ανάλγητης εξουσίας, μόνο και μόνο για να κρατούν τις μάζες στο φανατισμό και στην υπανάπτυξη. Στα ΜΚΔ πάλι, ποιος είναι ο πολιτισμός που προάγεται; Από τα Ροκέμον και τις «μπλε φάλαινες» μέχρι τον «πολιτισμό» της selfie φωτογραφίας, δηλητηριάζουν κυριολεκτικά τη νεολαία με «μοντερνιές», δηλαδή με το απόλυτο τίποτα...

Ποια είναι αυτή η δήθεν ελευθερία του Τύπου και ποια ενημέρωση υπάρχει μέσα στη διαπλοκή των εντύπων; Όταν φασιστικές φυλλάδες γράφουν επί μήνες για τη «σατανικότητα» που υποτίθεται ότι συμβολίζει ένα άγαλμα και ούτε μιλά ούτε διαμαρτύρεται κανείς... Αποτέλεσμα; Το αυγό του φιδιού εκκολάφθηκε και κυκλοφορεί ανεξέλεγκτο μέσα στους δρόμους μαζί με ό,τι πιο σκοταδιστικό στην κοινωνία... Το αυγό του φιδιού που δεν είναι ταυτόσημο μόνο με συγκεκριμένες φασιστικές οργανώσεις, αλλά το κυριότερο, είναι ταυτόσημο με την απόλυτη οπισθοδρόμηση και με τις πιο επικίνδυνες και σκοταδιστικές καταστάσεις που μπορούν να δημιουργηθούν. Τίποτα δεν είναι τυχαίο και τίποτα δεν βαδίζει μόνο του. Εν δυνάμει, ο πολιτισμός μαζί με τη γαλαξία του: τις τέχνες, τις γλώσσες, την

ιστορία, την παράδοση... θα μπορούσε να είναι αντίβαρο σε όλη αυτή τη βαρβαρότητα...

Πριν λίγο καιρό, κατά τη διάρκεια ενός αντιπολεμικού συλλαλητηρίου, μέλη του ΠΑΜΕ και στελέχη του ΚΚΕ αποπειράθηκαν να γκρεμίσουν το άγαλμα του Χάρι Τρούμαν που εδώ και χρόνια βρίσκεται φυτεμένο στο κέντρο της Αθήνας, στη λεωφόρο (δυστυχώς) «Βασιλέως Κωνσταντίνου». Εδώ όμως οι δυνάμεις καταστολής, τα ΜΑΤ, διέλυσαν τους διαδηλωτές με χημικά και ξύλο και κυριολεκτικά τους ποδοπάτησαν.

Πολλοί έσπευσαν να συγκρίνουν τα γεγονότα και να πουν ότι είναι όμοια μεταξύ τους... Ας τα δούμε όμως με μια όσο το δυνατόν πιο αντικειμενική ματιά. Ποιος ήταν ο Χάρι Τρούμαν που ο «ανδριάντας» του βρίσκεται χρόνια σε κεντρικό σημείο της Αθήνας; Κατ' αρχήν είναι ο μοναδικός πρόεδρος των ΗΠΑ που βαρύνεται για μαζική δολοφονία. Πάνω από 200.000 άνθρωποι στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι σκοτώθηκαν και έχασαν τη ζωή τους λίγο αργότερα, κατ' εντολήν του, αφού σύμφωνα με το σύνταγμα των ΗΠΑ, μόνο ο πρόεδρος της χώρας μπορεί να δώσει εντολή για τη ρίψη ατομικής βόμβας. Ούτως πως, ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος βρισκόταν στη λήξη του και η ρίψη, στις 6 και 9 Αυγούστου του 1945, βομβών ουρανού και πλουτωνίου έγινε μόνο για επίδειξη ισχύος.

Στην Ελλάδα, κατά τη διάρκεια του εμφυλίου το 1947, επί προεδρίας Τρούμαν ερριφθήσαν οι πρώτες βόμβες ναπάλμ στον Γράμμο, με την τόσο βίαιη θανατηφόρα δράση κατά ανθρώπων και την τεράστια καταστροφή του περιβάλλοντος.

Επί προεδρίας Χ. Τρούμαν, στην Ελλάδα και στην Τουρκία ξεκίνησε να εφαρμόζεται το «Δόγμα Τρούμαν» που επί χρόνια σέρνει τις δύο χώρες σε αχαλίφωτα εξοπλιστικά προγράμματα, μόνο και μόνο για να μην «πέσουν» στην κυριαρχία της τότε Σοβιετικής Ένωσης και που στην ουσία είναι η έναρξη του «Ψυχρού Πολέμου». Ενός πολέμου που οι εξοπλισμοί και η παραγωγή πυρηνικών όπλων έφθασαν στο αποκορύφωμα

παγκόσμια, με τεράστιο κίνδυνο για την καταστροφή ολόκληρου του πλανήτη.

Αυτά και μόνο τα γεγονότα είναι αρκετά ώστε ο Τρούμαν να είναι ένα μισητό πρόσωπο της ιστορίας και το άγαλμα με τη μορφή του, κυριολεκτικά ντροπή για τον τόπο.

Απούσα η αστυνομία και το κράτος κατά τον βανδαλισμό έργων τέχνης, με υπερβάλλοντα ζήλο όμως στην υπεράσπιση ενός συμβόλου της απόλυτης μισαλλοδοξίας.

Εδώ και καιρό φανατικοί της ορθοδοξίας και φασιστοειδή επιτίθενται με μανία κατά έργων και χώρων τέχνης και πολιτισμού. Απούσα ήταν πάλι η αστυνομία, λίγες μέρες πριν από το ορθόδοξο Πάσχα, όταν σκοταδιστές και φασίστες πήγαν ξανά να σταματήσουν τις παραστάσεις του θεατρικού έργου *Jesus Christ Superstar*. Στην αντισυγκέντρωση όμως που πραγματοποιήσαν μέλη της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. κατάφεραν και προστάτησαν το θέατρο, το έργο και τους ανθρώπους της παράστασης από τους βαρβάρους και οι παραστάσεις συνεχίστηκαν κανονικά. Πού να βρεθεί η ευαισθησία σήμερα από την οποιαδήποτε κρατική υπηρεσία να προστατέψει την τέχνη και τον πολιτισμό. Άλλωστε γνωστό τοις πάσι: κράτος και πολιτισμός είναι δύο έννοιες αντίθετες. Οι φασίστες, οι κρετίνοι και οι βάρβαροι όλου του κόσμου έχουν ενωθεί... Να δούμε πότε θα το πράξουν και οι δυνάμεις του πολιτισμού για να αρχίσουμε επιτέλους να μιλάμε για έναν «επιθετικό πολιτισμό». **Τ**